

Viața Creștină

Vizitați situl nostru: poienita.iasi.mmb.ro

6 Octombrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 38 (147)

Evangelhia și Apostolul

În Duminica a 20-a după Rusalii se citește **Evangelhia** de la Luca 7, 11-16 (*Învierea fiului văduvei din Nain*), iar **Apostolul** din Epistola către Galateni 1, 11-19.

Sinaxar

În această zi sărbătorim pe **Sfântul Apostol Toma** și pe **Sfânta Muceniță Erotiida**.

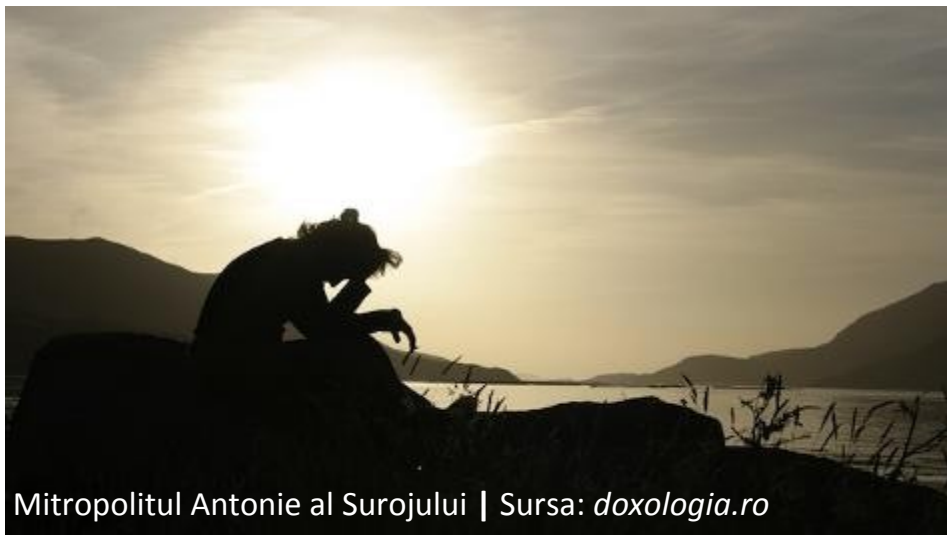
Sfântul Apostol Toma

Era originar din orașul Paneada Galileii, iudeu din naștere și avea meseria de pescar. Cel mai important moment legat de Sfântul Apostol Toma este cel de după Învierea Domnului. Împrejurarea în care Sfântul Apostol Toma își mărturisește credința este cea în care Mântuitorul, în seara Învierii Sale, se arată Apostolilor, însă Toma nu era de față. Pentru acest lucru, la întoarcere, Toma refuză să creadă. După opt zile Apostolul Toma atinge mâinile și coasta Mântuitorului, răspunzând: *Domnul meu și Dumnezeu meu* (In. 20, 28).

Tot prin Apostolul Toma, lumea creștină s-a încredințat că Sfânta Fecioară Maria a fost luată de Fiul Său la cer cu același trup pe care l-a avut în timpul vieții. Toma a sosit la Ghetsimani la trei zile după îngroparea Maicii Domnului. Plângerea lui a înduioșat pe ceilalți Sfinți Apostoli, încât au deschis mormântul și au aflat adevărul.

fântul Apostol Toma a propovăduit Evangelhia la parți, în Persia de astăzi. De asemenea, este cunoscut și ca *Apostolul Indiei*. În anul 1505, portughezii au găsit în regiunea de sud-vest a Indiei, peste 15.000 de creștini care spuneau că sunt ai *Apostolului Toma*.

Iadul poate fi rezumat în două cuvinte: prea târziu!

Mitropolitul Antonie al Surojului | Sursa: doxologia.ro

” Ceea ce evocăm acum e de foarte mare importanță, deoarece influențează atitudinea noastră în fața morții. **Moartea ne lansează o provocare: să creștem la deplina noastră măsură, călăuziți de o aspirație statornică, străduindu-ne neconștient a fi tot ceea ce putem fi, fără vreo nădejde că vom fi mai buni cândva, mai târziu, dacă nu ne îngrijim chiar azi să fim cum trebuie.** Dostoievski, în *Frații Karamazov*, spune că iadul poate fi rezumat în două vorbe: **prea târziu!** Numai amintirea morții poate să ne motiveze să trăim astfel încât niciodată să nu fie cazul să ne confruntăm cu acest cuvânt înfricoșător, cu această evidență înfricoșătoare: „E prea târziu!” Cuvinte ce ar putea fi spuse, gesturi ce ar putea împlini o relație, nu mai pot fi făcute. Asta nu înseamnă că trebuie să abandonăm orice intenție de a mai făptui ceva în acest sens; acestea se vor putea împlini altcumva, dar vor fi scump plătite, cu prețul unei mai mari frământări a sufletului.

Aș dori să ilustrez cu un exemplu, ca să fie mai pe înțeles. Cu mulți ani în urmă, un bătrân de vreo 80 de ani a venit să mă vadă. Voia să-mi ceară un sfat, fiindcă nu mai putea continua să trăiască în starea de zbucium și neîmpăcare ce-l stăpânise timp de 60 de ani. În timpul războiului civil din Rusia, el ucisese o fată pe care o iubea și care îl iubea. Se îndrăgiseră mult și intenționau să se căsătorească, dar în timpul unui schimb de focuri ea a țâșnit dintr-o dată, traversând linia de foc, și a fost prea târziu ca el să oprească împușcătura. Vreme de 60 de ani nu și-a mai putut afla liniștea. Nu numai că pusese capăt unei vieți ca-

re îi fusese infinit de dragă, dar curmase în plină floare firul vieții nespuse de prețioase a fetei pe care o iubea.

Mi-a spus că s-a rugat, implorând iertare de la Domnul, spovedindu-se cu pocăință, primind dezlegare și împărțându-se cu Sfintele Taine, și că făcuse tot ceea ce-i trecuse prin minte lui și celor către care se îndreptase pentru sfat, dar tot nu-și putea găsi pacea. Sub inspirația harului și mișcat de o profundă simpatie și compasiune i-am spus: *„Te-ai adresat lui Hristos pe Care nu L-ai ucis, unor preoți cărora nu le-ai făcut nici un rău. De ce nu te-ai gândit însă niciodată să te adresezi și tinerei fete pe care ai ucis-o, cerându-i iertare?”*

S-a arătat surprins. Oare Dumnezeu nu poate ierta? Nu este singurul care poate ierta păcatele oamenilor pe pământ? Desigur că așa este. Dar *i-am sugerat că dacă fata pe care o împușcase îl iartă, ea ar putea chiar mijloci pentru el și atunci Însuși Domnul nu ar fi indiferent la cererea ei.* I-am sugerat că ar trebui ca după rugăciunea de seară să stea și să-i spună fetei durerea și zbuciumul minții și a inimii pustiite, suferințele pe care le îndurase în toți acești 60 de ani, și să-i ceară iertare, cerându-i apoi să mijlocească pentru el și să-L roage pe Dumnezeu să-i trimită pace în inimă ca semn că a fost iertat. Așa a și făcut și astfel a dobândit într-un sfârșit pacea sufletului.

Deci ceea ce a rămas nerezolvat pe pământ, își poate găsi o dezlegare, și *ceea ce nu și-a aflat iertare pe pământ, poate fi tămăduit mai târziu, dar cu prețul unor ani de durere și remușcări, de zbucium și de lacrimi.*”

Ce trebuie să știm când venim la biserică? (II)

Preot Victor Mihalachii | Sursa: ortodoxia.md

(continuare din numărul trecut)

6 Ce metanii facem în biserică și când îngenunchem?

S-a obișnuit ca în biserică să se facă două feluri de metanii: *Metania mare*, atingându-se pământul cu genunchii, mâinile și fruntea și *Metania mică*, cu plecarea capului și mâinile pe lângă corp. Înaintea fiecărei metanii se face semnul Sfintei Cruci. Metaniile, mai ales cele cu genunchii, sunt semne ale înfrustrării și pocăinței, de aceea se fac în timpul postului, acasă și la biserică, înainte de începerea slujbei sau după ce s-a terminat, nefiind obligatorii decât pentru cei care au canon de la duhovnic. Dar luați aminte, în toate duminicile de peste an sunt oprite metaniile mari la biserică, pentru că duminica este zi de bucurie, în cinstea Învierii Mântuitorului.

7 Până când putem aduce daruri și pomelnice la Sfântul Altar?

Părinții Bisericii ne învață că putem aduce daruri și pomelnice la sfântul Altar în timpul Utreniei și la începutul Sfintei Liturghii, până la ieșirea preotului cu Cinstitele daruri. Iar acest lucru deoarece până atunci se pomenesc pomelnicele la Sfânta Proscomidie. Preotul nu trebuie întrerupt de la rugăciunile pe care le citește în taină, în fața sfintei Mese, în timpul Liturghiei.

Ce este Sfânta noastră Ortodoxie?

Nu este o religie care ne cere să îndeplinim multe porunci, care ne cere să postim foarte mult. Nu. Este și aceasta, se-nțelege. Dar, Sfânta noastră Ortodoxie s-ar putea identifica, în primul rând, cu cineva stând mereu cu brațele deschise. Nu are ceva mai frumos de făcut Biserica astăzi, Biserica-mamă a neamului, decât să stea, la răspântie de ulițe, cu brațele deschise și să strige mereu: „*Fiilor, veniți, veniți, că vă primește Hristos! Veniți, voi toți cei osteniți și împovărați, căci, iată, Hristos vă primește și Hristos vă întâmpină!*” Aș vrea ca din starea de suferință, de durere și de marginalizare, să simțim toți brațele cele calde și curate ale Sfintei noastre Biserici, având chipul părintelui atât de iubitor, care nu l-a certat deloc pe fiul întors acasă.

† Casian, Episcopul Dunării de Jos

8 Când ne închinăm în Biserică?

În biserică, după ce am ocupat locul convenit, nu ne închinăm fiecare când vrem sau când ne-am trezit din alergarea gândurilor nestăpânite. Să-l urmărim pe preot și să ne închinăm când se închină și el. Dacă nu-l putem vedea, fiind perdeaua Sfintelor Uși lăsată, să fim atenți când zice „Al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. Tot la fel să ne închinăm când aceste cuvinte le auzim rostindu-se la strană, de către cântăreț.

În biserică, de fiecare dată când credincioșii sunt blagosloviți cu Crucea sau cu Evanghelia, cu o icoană sau cu potirul, își fac semnul Crucii și își pleacă capetele. Când sunt blagosloviți cu lumânări, cu mâna sau sunt tămâiați cu cădelnița, creștinii ortodocși nu se cuvine să facă semnul Crucii, ci doar să își plece capetele. Totuși, în vremea săptămânii Sfintelor Paști, atunci când preotul cădește, având Crucea, toți ne facem semnul Crucii și răspundem „Adevărat a înviat!” Astfel se cuvine să deosebim între închinăciunile datorate lucrurilor sfinte și cele datorate persoanelor, chiar de sunt din rândul preoților.

9 Se vorbește și se salută în Biserică?

Este scris în cărțile de rânduală pentru preot ca, după ce s-a închinat în mijlocul bisericii, să se încline în dreap-

ta și în stânga spre credincioși. Acesta trebuie să fie salutul lui în biserică. Același lucru îl putem face și noi credincioșii, dar mai înainte de începerea slujbei. Cunoștințele pot fi salutate cu un gest scurt și discuțiile vor fi amânate până după slujbă. În timpul slujbei sfinte să fii sfânt. Suntem înaintea lui Dumnezeu, vorbim cu el în rugăciuni și în cântări. Dacă am întârziat, ne luăm locul, fără a ne închina pe la icoane, fără vorbe de salut ori strângeri de mâini a prietenilor și cunoscuților. Nu este rău ca și bunii creștini să aducă la ordine pe cei care vorbesc în timpul slujbei, în biserică, dar cu blândețe și fără zgomot.

„Pe vremea apostolilor, casele erau biserici; acum biserica a ajuns casă; pe atunci nimic lumesc nu se grăia în casă; acum, nimic duhovnicesc nu se grăiește în biserică; chiar aici, în biserică, ați adus piața. Dumnezeu vă grăiește, dar voi, în loc să ascultați în tăcere cele spuse, ași schimbat lucrurile și vorbiți de cu totul altceva. Și de-ați vorbi de treburile voastre! Dar nu, vorbiți și auziți cuvinte ce nu se cuvin! De asta plâng și nu voi înceta a plânge!” (Sf. Ioan Gură de Aur)

„N-am batjocori atât de mult biserică dacă am aduce în ea bălegar, cât o batjocorim, cu vorbele noastre, grăind unii cu alții cât suntem aici de câștiguri, de afaceri, de nequșătorii, de cele ce n-au nicio legătură cu mântuirea noastră. Ar trebui să fie aici coruri de îngeri, să facem din biserică cer, să nu se știe de nimic altceva decât de rugăciuni necontenite, de tăcere desăvârșită pentru ascultarea slujbei și a predicii”. (Sf. Ioan Gură de Aur).

10 Se iau flori din biserică?

Este, frați creștini, obiceiul, după cum știți, un frumos obicei, ca să se aducă flori la biserică și să se așeze la icoane și la crucea Mântuitorului. Florile aduse la biserică sunt un dar al dragostei creștinești, sunt un dar curat de mulțumire adus lui Dumnezeu, un semn de cinstire pentru sfinții reprezentați pe icoane. Florile acestea trebuie să rămână acolo până se vor ofili. Ele au fost închinare lui Dumnezeu și Sfinților. Cine ne dă nouă dreptul să luăm din darul adus Sfinților? Așadar, acestea odată aduse vor rămâne în biserică până la vestejire, în afară de cazul când preotul le împarte, cum știm că se face în Vinerea Mare, înainte de a se înconjura biserică cu sfântul Epitaf, pentru ca toți cei din procesiune să cânte cu flori în mână.

Publicația „Viața Creștină” este editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Poienita

Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:

Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Contact:

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poenita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoenita